

המושל מחייך

סרן גדעון שמש מבקר בכיתה ג' של בית הספר היסודי ב־מקום הכיתות מעורבות, ותוכנית הלימודים היא זו הנהוגה במוסדות החינוך של רצועת עזה. על הלוח כתוב: עזאל לקח את המחברת מתוך חמגירה. אם התנן כיבדה את גדעון בסובריות מצריות. כשקם ללכת העטירה על ראשו ברכות מן הסוג המקובל. אבל ברכה אחת, עליה חזרה שלוש ארבע פעמים, היתה בלתי־רגילה לחלוטין — ושיק פה את יחסם של אורח־קנטרה לנוכחותם של הישראלים: „אללה יחזיר אתכם הביתה בשלום יא בני. אללה יחזיר אתכם בשלום.“

זהו מספר נוקדי הסעד הרשוי מ־200 בעיות מ־מסע בעיריית קנטרה, המקבלים קיצבה של שש ל" לחודש, בתוספת מיצרכים חיוניים לנוקדים.

נעליים - קצין הסעד של המימשל, יעקב גל, שבחיי האזרחיים מנהל את לישכת הסעד בשדרות, מוריד מהגיפ שלו שק ובו נעליים לילדים חדשות, לניצרכים הקטנים.

שיך את לימודיהם בבתי־הספר הגבוהים של מצרים. למרות שהיילים רבים מוכנים להישבע, שכבר לא היה לה מה ללמוד. **★ ★ ★**
הקאזינו שעיר התערה
מאוחר יותר, במשרדו, האוין המושל לתלונתו של סרן, המפקד על יחידה בסביבה: „הקאזינו שלך מפקיע מחירי. לקח ממני לירה־ושבעים בשביל ארוחה.“ גדעון שאל מה בדיוק הגישו לו בקאזינו, ולבסוף קבע: המחיר לא מוגזם לא רק בהשוואה לתל־אביב (שם עולה ארוחה כזו

בתוך עיר רפאים

ילדה נושאת אח קטן בזרועותיה, שעה שיתר בני המשפחה מצטופפים סביבם, ברחוב השומם, החנויות סגורות, רוב הבתים נטושים. אביה היה בזמנו פקיד דואר — ועתה הוא מובטל מעבודה.

לפחות שש או שבע לירות) אלא גם בהשוואה לעזה או אל־עריש. „חוק־מזה, אל תשכח שבהודש הראשון הוא כבר שילם 600 לירות מסימ!“
הקאזינו — או חאן התעלה, כפי שהוא נקרא רשמית — הוא גאותו האחרונה של סרן שמש. זהו מיפעל מאושר. מאושר מאד אפילו, המושל הקים אותו על חלק מן הגן העירוני; מיסעדה גדולה ומאחררת, המגישה משקאות קרים ומטעמים שונים למטיילים ולחיילים. בעלי־הקפה, טבאח גירגיס, עושה עסקים מצוינים. מחזור של 6000 לירות, בחודש הראשון. הוא מעסיק עובדים מקומיים, קונה מיצרכים, מספק עכ"ז זה למאפייה ולשירותים. והוא משלם ברצון חלק מרווחיו לקופת המלכתי של המושל. על קופה זו רובץ עול כבד מאוד. כי בקנטרה חיים כיום יותר מ־200 נוקדי־סעד. לא לכולם אפשר לספק עבודה. שלא דבר על השירותים, המיסגדים, הכנסיות.

יש בקנטרה ראש־עיר. אבל החאג' מוחמד פרגאני יודע כי הכל תלוי במושל. „הוד מעלתו“, סיכם ראש־העיר את מצב העניינים, „פועל למען טובתם של תושבי־קנטרה. גם אני פועל למען טובתם של תושבי קנטרה. לכן יש הרמוניה מלאה בינינו.“

סרן שמש איכפת הכב

חנופה ניכנות? השקפת־עולמו הי קלאסית של כל משתת־פעולה, החת כל מיסטר כיבוש?
ייתכן שכך נשמעים הדברים ברגע הראשון. אבל כמה שעות בעיר מאשרות את דבריו של פרגאני: סרן שמש פועל באמת ובתמים למען טובתם של תושבי־קנטרה המיוזרחית. ייתכן שבמישורים העליונים של השלטון בישראל לא איכפת לאיש איך בדיוק מרגיז שים תושבי־קנטרה. אבל לסרן גדעון שמש — איכפת מאוד. הוא קיבל על עצמו משימה, וגאותו המיקצועית מחייבת אותו לכל מאבק. אין תפקידו דומה לתפקידו של מושל חברון או עזה. שתי אלו הן ערים גדולות, שתושביהן נשארו במקום, והמקיימות את כל השירותים החיוניים. ואילו בקנטרה יכנס צה"ל לעיר־ראים. תחנת־הרכבת שוממת, בתי־המלאכה הגדולים הרוסים, רשת־השמל אינה מקבלת זרם מן הצד השני, ברו־המים — מסיפק מים מעמק־הנילוס — ניסגרי. עכשיו יש כבר מקור־מים עצמאי לקנטרה־מיוזרח: סרן שמש הורה לחפור בארזות, המספקות את תיצרונת העיר. חשמל? יש